

АКТУАЛЬНЕ

ВІКТОР
АЛЕКСЕЄВ

2024

Присвята

Людам, котрі кохають Україну, всім своїм серцем та душею.

Вступ

Чесно кажучи ця книга мала вийти значно раніше й зовсім з іншим наповненням ніж перед вами є зараз.

27 Лютого 2022 Року - був готовий перший варіант книги, де було декілька моїх віршів написаних за деякий час до війни та дещо написане з початку війни, а також різний цікавий контент з мережі про Україну, аби книга не була пустою та викликала гордість за свою країну. Випуск тоді не стався!

Остаточне повернення до ідеї випуску такої книги сталося вже після двох років від початку Великої Війни.

Ця книга наповнена виключно своїми віршами, що були написані до війни, у перші її дні та під час неї й дещо загалом зовсім нещодавно.

Звісно ж, я чітко розумію, що така книга надзвичайно була потрібна у часи початку війни, але так чи інакше — війна триває й книга своєї актуальності аж ніяк не втратила, та й більше того, стала більш наповненою й тепер не потребує усіляких цікавинок з мережі, бо на мою думку є достатньо великою та водночас дуже змістовною, настільки аби тут були виключно власні вірші.

Бажаю вам відсутності повітряних тривог та приємного читання!

Коханій

Тобі лишень 33 роки,
У тебе закохані цілі натовпи,
Здавалось прожила справді мало,
Але кількість тих, для кого ти зло,
Дуже велика й за це дуже болить.
Ти нікому не робила зла,
Але тебе критикують, ненавидять,
Та встромляють у твою спину,
Гострі ножі й ти відчуваєш увесь той біль,
Котрий не відчувала до сьогодні - жодна.
Мені лише 19 та я закоханий у тебе також,
Буду чесним, бо інакше з тобою ніяк,
У твої сині очі можна дивитися вічно:
Вони як Дністер чи Дунай, такі приємні,
А твоє волосся - яскраве золоте колосся,
Я обожаю його чистий та свіжий запах,
Думки про тебе мене надихають,
На справ моїх великий розмах.
Коли я народився, тобі було лише 14 років,
У такому ж віці я почав,
Відчувати свою потужну закоханість у тебе,
Мені зараз 19, та я хочу,
Припасти до твоїх колін,
Або ж обійняти,
І сказати, що весь цей жах закінчився!
Згадую тих, кому вже тебе не побачити...
Коли гадаю про тебе,
Я відчуваю сильне серцебиття,
Але у голові думки сумні й болючі,
Бо я знаю, що полягли тисячі,
За усмішку на твоїм обличчі,
Й за те, щоб ти була вільною.
Зізнаюсь чесно - твої батьки,
Не чекали, що зараз тобі настільки буде важко,
Але кожен з нас — буде робити все,
Аби тобі було хоч трішки легше.
Моя люба Україно - для мене ти будеш:

Вічно коханою країною,
Найкращою та улюбленою державою.
Та, що й хто б там не казав про тебе злого,
Впевнений, що він буде неправий:
Я повірю тобі - навіть коли не повірять інші!
Ти така велична й неповторна,
Молода й приваблива,
Яскрава та особлива.
Але твоє обличчя вже десятиліття у сльозах,
Бо у тебе так багато братів та сестер,
Але ж болісно тобі й нам усім за тих,
Які поклали своє життя, щоб ти була жива,
Та бачила народжених живих своїх дітей нових...

Розуміння й Реальність

Усі навколо казали,
Що пройде три дні й ми програли.
Та я бачив із початку зовсім інший сценарій:
Де моя країна стане раєм!
І минуло понад два роки,
Та вона живе і надалі,
Тож нехай ідуть подалі,
Ті, які гадали, що із нас буде ніщо й ніяк.
Блакитне Небо та Сяйво Сонця,
Перемоги України знак!
І кожного дня перед сном я розумію,
Що з Славетних Українських Хлопців,
Величної Країни Оборонців,
Хтось поклав своє життя за нас...

Сум Вітчизни

І знову вітер з сходу несе сумні звістки,
Їх буває важко оповісти.
Лунають голоси матерів захисників вітчизни,
Плачі за Синів та Доньок:
Квіткам, яких вже не розцвісти...

Про чужих й своїх

Ця війна така складна,
На ній палає не лише людська одежа,
Але й тіло та душа.
Навколо вогонь й попіл,
У очах страх й недалеко новий обстріл.
Не пам'ятаю коли,
Вони вели себе як брати,
Хоч й кажуть на кожному кроці,
Що вони успішні миротворці...
Чути як плаче чиясь сім'я,
На кожному кроці нам кажуть,
Що вороги на тім боці,
Але чому з'являються серед своїх ті,
Хто ніби й не багаті, але й не босі,
Та заради ворожої платні,
Здати Рідний Край готові зовсім?

Питання й Прохання

Ця земля ніби Українська Душа:
З одного боку топчуть, з другого ганьблять,
А з третього вчать, що самим у світі варто виживать.

Але ж де, та злагода і єдність,
Міжнародних спільнот й організацій?
Навіщо тисячі санкцій?
Краще б декілька ударів,
По складах й столицях,
Так, що їм стане складно зовсім!

Мої Думки

Відкриваю я стару літературу:

Згадую моменти,

Невідомі кілометри,

Думаю про світ,

Проте як бути далі.

І проте як у сильній й вільній,

Незалежній Україні

Доленька квітніє!

Місце Українства

Світ, який він дивовижний!
А може все казки?
Може барви цього світу
Ми придумали самі?
А може десь, колись в якійсь країні
Хтось і десь сміється з нас?
А може досить нам все про чужих?
Й чужі краї гадати?
Адже унікальні ми,
Натхненні дивом і любов'ю,
Ми люди не казок, а люди справи!
Хоч не лицарі в душі,
Але у сердці добряки.
То може досить нам гадати ,
Про невідомії світи?
Бо наше життя само себе,
За нас не зробить.
То ж давайте ми робить,
Нашу спільну працю з вами:
Давайте не гадати,
Про королів та королівства,
А просто почнемо перетворювати
Наш світ у місце Українства!

Патріотизм

Патріотизм...

Хіба минулого стандарт?
Хіба по ньому плакати вже варт?
Ви подивіться на героїв,
Що стоять на сході.
Захищають спокій.
І рідну країну.
Бо Україна для них все:
Коли панує патріотизм,
То країна понад усе!

Молитва

Прочитаю я молитву:
Любо, тихо й щиро,
За свою кохану Батьківщину,
За свою любиму Україну.
Аби не заливався пострілами Донбас,
Аби не загинув хтось на міні з нас.
У цю годину неспокійну,
Я лиш мрію про одне:
В ясний вечір весняний,
У родиннім колі,
Почути подих щастя мимоволі,
Почути слово, що чекали всі давно,
Це слово - Перемога!

Мить Миру

У місті суму,
Люди гадають,
Сумну думу.
Але колись мине війна,
Й прийде вона:
Мирна хвилина.
Завершиться збройна тяганина.
Дорослі перестануть думати,
Як їм далі жити.
Настане мир,
Будуть радісні діти,
Тоді буде уся
Україна вільно радіти!

Ми й Віра

Віра у Бога,
Те, що з нами від народження й до скону,
Саме до ікони ми читаємо молитву свою,
Важким тоном й з тягарем на серці та душі,
Але читаємо попри цю війну, цю смерть, цей страх.
Ми не безбожники як імперія царів,
Ми Раби Божі, за плечима котрих увесь вільний світ.

Реальність та Майбутнє

Будемо відверті:
Донбас серед нас,
Там люди в окупації роками,
Також думають про нас.
Вони радіють коли щасливий кожен з нас,
Ми живемо дні, роки й десятиліття,
А вони страждають з дня у день,
І так вже дійсно безупинно останні 10 років,
Думають й гадають як їм далі бути,
Та як чинити гідно окупантам спротив.
Я бачив безлічі скривджених облич,
Чув слова військових, до яких,
Летіли ворожі кулі на рівні їхніх пліч.
І знову зараз неспокійна ніч,
Вони захищають землю й кордони,
Але міста наші знову атакують кляті дрони.
Людське життя таке складне у сьогоднішні,
Що часто у своїх думках ми вже непевні:
Чуємо пропаганди голоси та не можемо,
Від неї заховатись у ліси!
Ми гадали, що усе за день чи два мине,
Але боротьба із ворогом лише з болем піде,
І в День Перемоги Українського Народу,
Ніхто із нас не буде радісно святкувати,
Досягнуту Перемогу й Збережену Свободу.
Бо на цвинтарях міст й селищ,
Буде море люду й плачу,
Та розуміння того,
Що ніхто нічого нам не дарував ніколи,
І ми самі зусиллями своїми,
Повільно, але впевнено здобули,
Перемогу всю ось цю!

Дума та Мрія

Хтось собі мріє про синій ламборджині,
А я хочу щоб символіка наша була на кожній вітрині.
Хтось за нову беху продає вітчизну,
А потім питає: чого на Батьківщині пику, йому стирають до нуля?
Той бовдур не знає суті, правил й принципів життя,
А у деяких з котрихсь таких недоумків є ще навіть власна сім'я,
Де найменших змалку вчать дурості й ненависті,
А потім вони дивуються,
Чого закопують їх в землю власні діти,
Якщо батьки недожили ще до старості?
Не буде пробачення, колаборантами й зрадникам країни:
З їх кістками ми змішаємо болото,
Віддамо народу їхнє злото,
А вони нехай собі знизу споглядають,
Як ті кого вони зрадили, лякали й обікрали,
Їх самих вже зневажають:
Розтрошують могили та палять хрести,
Бо нічого нещастю під сяйвом Сонця
Божого впевнено цвісти!

Моє, Народне й Загальне

Колись ти мене питала:

«Чи усе пройде?»

Я казав, що звісно «так й ніяк інакше», але

Я тоді не знав насправді чи усе воно мине.

Гадав тоді невтомно, чи покинуть жах,

страхіття й жахіття наші рідні міста,

Любі села, краї й поля?

Та сьогодні я стою посеред шумного міста,

Чую буденні балачки народу,

Про любов, добро й майбутню суботу.

Я вдихаю повітря, що навколо мене,

А вітру подих все стоїть позаду мене.

У перші дні війни більшість з нас гадало,

Не про себе, а про рідних й близьких.

Згадувало колег, що ніби й завжди були чужі,

Але з роками вони такі, що вже просто стали ніби тобі рідні.

Ніхто на 9 травня не підійшов ані того,

Чи наступного років до Вічного Вогню,

Бо оберігав свою сім'ю та у своєму домі на власні очі,

бачив лінію вогню.

Бездушні тогоріч відчували море почуттів,

А найбільші патріоти Української Держави,

Море болючих відчуттів.

Я дивлюсь й не знаю вже напевне як то далі,

Має бути, але я точно мабуть знаю,

Що існування наше має точно бути.

Не знаю скільки ще життів,

Забере ось ця важка й страшна війна,

Але точно знаю, що сильніші Ми, а не вона.

Героїв своїх нам ніколи вже ніхто не дасть забути.

Їх будуть пам'ятати діти й їх нащадки як й

ті складні та важкі лютневі ранки.

Вітер продовжував приносити,

Повітря до мого лица,

Я вдихав той кисень та бачив як майоріє,

Над вулицею в місті переможна,

Символіка народна.

І той народ, і вітер й те повітря,
Дарують мені віру в те, що все це точно,
Не дарма й нетлінно.

Сподіваюсь, що всі складнощі пройдем,
Ми на відмінно, й так я знаю,
Що не кожен вже повернеться,
Здоровим чи живим додому,
Але я знаю точно, що з собою,
Вони сюди принесуть України Перемогу,
А з нею і свободу та врешті-решт,
Незалежність цієї Рідної Землі,
Ціну та Багатство якої ми, достеменно осягнули,
Коли лише з'явилася загроза втрати,
Рідної Землі.

І я знаю, що ці фрази вже колись, давно чи нещодавно,
Сказав якийсь пан чи старий дідо у селі.
Та покоління минулого століття точно знали,
Що нас досі зневажають москалі,
Вони у думках своїх знали,
Що прийде час і буде боротьба:
Життя і смерті, Народу й орди,
Але вони вічно вірили та досі вірять в те,
Що синам й донькам України,
Вдасться зло перемогти,
Й спокій та злагоду в рідну Україну,
Знову, але вже тепер назавжди точно, їм вдасться принести.

Незалежність України

Загорілась Україна,
В променях Майдану,
А у світі зник спокійний сон:
На сході терористи,
Нагло рвуться в унісон.
У Донецьку утворився табір,
Що прозвали ДНР,
Хотіли руські падли,
Створити проросійський УНР,
Але вернулися герої
Й показали вони волю,
Проте, що москалям пора з собою,
Весь не потріб свій забрать!
Нехай навіки з нашої країни,
Вони зникнуть,
Як і страшні советські часи.
Нехай ми їх забудемо і втратимо,
Як страшнії сни.
І нехай навіки в Україні буде мир,
А у дітей буде лише радість,
А на їх обличчі справжній сміх,
А усе погане зникне назавжди.
Ось тоді у славній й вільній Україні,
Все буде гаразд.
І навіки стане ладом для всіх,
Кожного і вас:
Наявність Незалежності у нас.

Завершення

Дякую за читання моєї книги!

Прошу вас ділитися нею з іншими з вірою та надією у Перемогу України!

Сил Нашим Оборонцям!

Бережи їх Бог!

Чекаємо Вдома!

Слава Україні!

Героям Слава!